

Arrest

nr. 185 999 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GROUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2008 diende de verzoekende partij een aanvraag in bij de Belgische ambassade te Casablanca (Marokko) met het oog op het verkrijgen van een visum type C.

Op 18 december 2013 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een visum type C, geldig van 20 december 2013 tot 20 december 2014.

Op 3 december 2014 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in bij de Belgische ambassade te Casablanca (Marokko) met het oog op het verkrijgen van een visum type C.

Op 23 december 2014 werd zij in het bezit gesteld van een visum type C, geldig van 30 december 2014 tot 30 december 2015.

Op 20 september 2015 kwam de verzoekende partij het rijk binnen.

Op 21 september 2015 legde zij een aankomstverklaring af, waarna zij werd toegelaten tot verblijf tot 19 december 2015.

Op 14 december 2015 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als bloedverwant in de opgaande lijn van de heer J.M.

Op 13 juni 2016 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.12.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn. die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt.

Ter staving hiervan werden volgende bewijzen voorgelegd:

- *Aanslagbiljet op naam van de referentiepersoon en de dochter van betrokkene, inkomstenjaar 2014, aanslagjaar 2015. Echter, dit aanslagbiljet is onvoldoende recent om in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*
- *Loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de maanden 07/2015 - 12/2015.*
- *Afdrukken van rekening (bij ING) op naam van de dochter van betrokkene, met overschrijvingen naar een ander rekeningnummer op naam van de dochter van betrokkene, in de periode 03/2014 - 02/2015. Bijkomend ook afdrukken van rekening op naam van zowel de referentiepersoon als de dochter van betrokkene, met overschrijvingen naar een rekening op naam van de referentiepersoon zelf en naar 'Attijariwafabank', in de periode 04/2015 - 10/2015. Hieruit blijkt dat er geld van de desbetreffende rekeningen is overgeschreven naar die andere rekeningen. Echter, er werd niet aangetoond of betrokkene daadwerkelijk toegang had tot minimum één van die begunstigde rekeningen, en of betrokkene dan effectief geld heeft afgehaald om te voorzien in haar basisbehoeften. Verder dient te worden opgemerkt dat de begunstigde rekeningnummers telkens beginnen met 'BE' en dus Belgisch zouden zijn. Dit brengt nog meer twijfel aan het feit of betrokkene in het land van herkomst daadwerkelijk toegang had tot die rekening(en). Bijgevolg werd er hiermee niet afdoende aangetoond dat betrokkene financiële steun ontving van het gezin van de referentiepersoon.*
- *Document m.b.t. woonstcontrole d.d. 23.12.2015 dat betrokkene en referentiepersoon op hetzelfde adres wonen, verder ook een brief m.b.t. 'onderzoek effectief verblijf van betrokkene d.d. 14.12.2015. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (Arrest RvV Nr. 145.912 d.d. 21.05.2015).*
- *Verklaring op naam van betrokkene dat ze geen aanspraak zal maken op financiële of materiële bijstand van het OCMW, d.d. 26.10.2015. Verder ook een attest dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW van Sint-Pieters- Leeuw, d.d. 12.02.2016.*

- *Getuigschrift Attijariwafabank d.d. 24.08.2015 waarin ze verklaren dat er een doorlopende opdracht plaatsvindt van 3000 DHS van de dochter van betrokkene naar betrokkene. Dit wordt beschouwd als een verklaring op eer. Verklaringen op eer kunnen niet aanvaard worden aangezien er niet kan nagegaan worden op hun feitelijkeheid en waarachtigheid.*
- *Verschillende documenten m.b.t. de persoonlijke inkomsten van betrokkene zelf: 'attestation de salaire' d.d. 20.11.2015, 'attestation de pension' d.d. 17.09.2015, attest van het ministerie van justitie en vrijheden van het Koninkrijk Marokko in het kader van de aanvraag van het proratapensioen van betrokkene d.d. 25.11.2014. Hieruit blijkt dat betrokkene inkomsten verwerft uit een pensioen.*
- *Verschillende documenten omtrent leningen op naam van betrokkene: aflossingstabel, attest van 'société generale marocaine de banques' d.d. 30.12.2015 omtrent een persoonlijke lening van betrokkene, brief omtrent de bijzondere bepalingen van een lening van betrokkene.*
- *Facturen elektriciteit en water in het land van origine op naam van betrokkene voor de periode 08/2015- 09/2015.*
- *Schrijven van de advocaat van betrokkene (MP) d.d. 14.03.2016. Volgens dit schrijven zou betrokkene een onroerend goed bezitten, namelijk een appartement. Verder wordt er verklaard dat betrokkene geen huurinkomsten van dit onroerend goed ontvang aangezien een zoon van betrokkene in het appartement woont. Bijkomend verklaart men in dit schrijven dat één lening van betrokkene dient voor de kosten aan haar appartement, en dat ze geen attest van onvermogen kan voorleggen aangezien ze over een onroerend goed beschikt. Echter, dit schrijven beschouwen we als een verklaring op eer. Verklaringen op eer kunnen niet aanvaard worden aangezien er niet kan nagegaan worden op hun feitelijkeheid en waarachtigheid.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst effectief ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn. Er werd geen attest van onvermogen voorgelegd en betrokkene heeft inkomsten uit haar pensioen om te kunnen voorzien in haar basisbehoeften. Voor zover betrokkene zelf onvoldoende eigen inkomsten ter beschikking zou hebben om te kunnen voorzien in haar basisbehoeften in het land van herkomst, is niet afdoende aangetoond dat betrokkene financiële en/of materiële steun ontving van het gezin van de referentiepersoon. Immers, de bewijzen die zouden moeten aantonen dat betrokkene geld zou gekregen hebben van het gezin van de referentiepersoon tonen niet afdoende aan dat dat deze bestemd waren voor betrokkene, dat betrokkene toegang had tot deze financiële middelen, en dat betrokkene deze heeft kunnen gebruiken om te kunnen voorzien in haar basisbehoeften. Er werd dus niet afdoende aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk financiële steun ontving van het gezin van de referentiepersoon. Bijgevolg werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) *juncto* artikel 10, lid 1 van de Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

De verzoekende partij stipt aan dat het recht op verblijf zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag dient te worden erkend. Haar aanvraag diende zij in op 14 december 2015. Op 13 juni 2016 werd haar aanvraag geweigerd en hiervan werd zij pas in kennis gesteld op 16 juni 2016. Zij stipt aan dat artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet de omzetting is naar Belgisch recht van artikel 10, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG. Artikel 10, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt dat het verblijfsrecht binnen de zes maanden na de datum van de indiening van een aanvraag ter zake wordt vastgesteld door afgifte van een document, "verblijfskaart van de Unie" genoemd. Uit de wil van de Europese wetgever zou volgens de verzoekende partij blijken dat de afgifte

van de verblijfskaart is inbegrepen in de bepaalde termijn vanaf de indiening van de aanvraag. Ze meent dat *in casu* de termijn van zes maanden niet werd gerespecteerd daar zij pas twee dagen na het verstrijken van de termijn van zes maanden in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing. Vervolgens stelt ze dat de termijn van zes maanden zowel voor gunstige, als ongunstige beslissingen geldt. Het is in ieder geval een vervaltermijn volgens de verzoekende partij daar de Europese wetgever de wil heeft de burger zo snel mogelijk op de hoogte te brengen van de beslissing over de aanvraag die hij heeft ingediend. Om deze reden meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

In casu wordt niet betwist dat de beslissingsdatum, namelijk 13 juni 2016, valt binnen de periode van “zes maanden volgend op de datum van aanvraag”.

De kernvraag is of de datum van kennisgeving binnen de periode van zes maanden volgend op de datum van de aanvraag dient te vallen.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

*“§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.
Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.
[...].”*

Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een beslissing betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden genomen binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Er wordt geen bevoegdheid aan de Koning gegeven voor het bepalen van de termijn waarbinnen het recht op verblijf aan de burger moet worden erkend.

Reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 heeft het Grondwettelijk Hof gewezen op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: *“enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.”* Verder heeft het Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 uitdrukkelijk vastgesteld dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en volgende van de vreemdelingenwet blijkt *“dat de wetgever heeft gewild dat de termijn van zes maanden binnen welke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht wordt beslist, in elk geval moet worden nageleefd”*.

Uit het voorgaande volgt dat de bedoelde termijn van zes maanden een vervaltermijn is en dat het enkel gaat om een termijn voor het nemen van de “beslissing”. Noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken, noch in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof komt de termijn van de kennisgeving aan bod.

Ook in artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit, dat mede uitvoering geeft aan artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, is enkel sprake van de situatie *“waarin geen enkele beslissing is genomen”* binnen de in het voornoemde artikel 42 bepaalde termijn. In deze uitvoeringsbepaling is evenmin sprake van een termijn voor de kennisgeving van de beslissing. Hoe dan ook zou deze

uitvoeringsbepaling geen afbreuk kunnen doen aan artikel 42 van de vreemdelingenwet als hogere norm.

Tot slot kunnen ook de in het formulier “bijlage 19ter” voorziene bewoordingen geen afbreuk doen aan het voorgaande (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

In zoverre de verzoekende partij de schending van artikel 10 van de richtlijn 2004/38 aanvoert, wijst de Raad erop dat de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn.

Wat betreft artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG merkt de Raad op dat de verzoekende partij op generlei wijze aantoont dat de omzetting van deze bepaling naar artikel 42 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit niet correct is gebeurd. De verzoekende partij kan zich dan ook niet rechtstreeks beroepen op artikel 10 van de richtlijn 2004/38.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat artikel 42 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt in het Belgische recht van artikel 10 van richtlijn 2004/38 en zij op grond daarvan een richtlijnconforme interpretatie van de interne wetgeving vraagt, merkt de Raad op dat ook uit de bewoordingen van artikel 10 van de richtlijn 2004/38 dat stelt dat het verblijfsrecht van de betrokken familieleden wordt “vastgesteld” door de afgifte van een verblijfskaart, blijkt dat de bedoelde verblijfstitels declaratoir zijn en niet constitutief van aard zijn. Ook artikel 10 van de richtlijn 2004/38 handelt enkel over een positieve beslissing tot erkenning van het recht op verblijf, *quod non in casu*.

In dit verband kan nog nuttig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof, nr. 121/2013 van 26 september 2013, waarin gesteld werd, *“Ten slotte, zelfs indien het, zoals de verzoekende partijen betogen, mogelijk is dat de materiële uitreiking van de verblijfstitel - die, wanneer de aanvraag gebeurt vanuit het buitenland, pas mogelijk is na de aankomst op het grondgebied - eventueel plaats heeft na afloop van de termijn van zes maanden bedoeld in de bestreden bepaling, zou dit geen schending inhouden van artikel 10, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG op voorwaarde dat de beslissing tot toekenning van de verblijfstitel wordt genomen binnen die termijn.”*

De beoordeling dat de termijn van zes maanden enkel betrekking heeft op de termijn waarbinnen dient geoordeeld te worden over de aanvraag van verblijf dringt zich des te meer op aangezien de verwerende partij wel vat heeft op de datum van beslissing inzake een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden, doch geen vat heeft op de datum van betekening van deze beslissing, die afhangt van de houding van de verzoekende partij en haar bereidwilligheid om in te gaan op de uitnodiging van de betrokken gemeente om zich een beslissing te laten betekenen, alsmede van de sluitingsdagen van de gemeentediensten. Indien de redenering van de verzoekende partij dient te worden gevolgd, houdt dit in dat indien een vreemdeling die een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden indient, langer dan zes maanden laat passeren volgend op zijn aanvraag om zich de beslissing te laten betekenen, een gunstige beslissing dient te krijgen, wat niet de bedoeling van de nationale, noch van de Europese wetgever kan zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, § 2, 4de lid van de vreemdelingenwet, van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet waarin staat te lezen dat de bloedverwanten in de opgaande lijn ten laste dienen te zijn van de persoon bij wie ze zich voegen. Vervolgens stelt ze dat het begrip “ten laste” zoals het volgt uit artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, als volgt dient te worden

geïnterpreteerd: “om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger”.

Verder verwijst de verzoekende partij naar rechtspraak van het Hof van Justitie waarin wordt gesteld dat het “ten laste zijn” een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de motivering van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat ze niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn. De verzoekende partij stelt dat ze geen attest van onvermogen kon overmaken omdat ze in Marokko over een onroerend goed beschikt. Ze stipt echter aan dat dit onroerend goed haar geen inkomen bezorgt. Haar zoon is in dit onroerend goed gehuisvest, waardoor ze geen huurinkomsten heeft. Hiervan legde zij het bewijs voor. Voorts stelt ze dat haar pensioen manifest onvoldoende is om in haar levensonderhoud te voorzien. Ze stelt dat ze dit ook heeft aangetoond. Aldus is zij van oordeel dat zij heeft aangetoond behoeftig te zijn en effectief ten laste te zijn van haar schoonzoon en dochter. Door uit de afwezigheid van een attest van onvermogen en het beschikken over een klein pensioen af te leiden dat ze niet effectief ten laste is van de referentiepersoon heeft de verwerende partij volgens haar een beslissing getroffen die niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de motivering van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat ze onvoldoende aantoonde dat ze daadwerkelijk financiële steun heeft ontvangen van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland. Om de motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten legt de verzoekende partij een aantal stukken neer bij haar verzoekschrift. De verwerende partij stelt dat zij niet aantoonde toegang te hebben tot de middelen. Immers zouden de begunstigde rekeningen met BE beginnen en Belgisch zijn en zou zij evenmin hebben aangetoond dat er effectief geld werd gehaald van de rekeningen. Wat betreft de verklaring van de bank dat er een doorlopende opdracht plaatsvindt van 300 DHS van de dochter naar de verzoekende partij, stelt de verwerende partij dat dit een verklaring op eer is en dat deze niet kan gecontroleerd worden op de feitelijke en de waarachtigheid. De verzoekende partij gaat in op de nieuwe stukken die zij bijbrengt, met name een rekeninguittreksel van haar eigen Marokkaanse rekening waaruit de storting van haar dochter blijkt, een kopie van de permanente opdracht van de Marokkaanse rekening van haar dochter naar haar rekening en een kopie van de rekeninguittreksels van de Marokkaanse rekening van haar dochter. Ze meent dat ze aan de hand van deze stukken wel degelijk kan aantonen te hebben beschikt over de gelden in haar herkomstland.

In casu betwist de verzoekende partij niet dat zij ingevolge de toepasselijke Belgische wettelijke bepaling, zijnde artikel 40bis, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet, alsook overeenkomstig de Europese regelgeving en rechtspraak, dient aan te tonen dat zij ten laste is van haar schoonzoon en dochter en dat dit ook betekent dat ze moet kunnen aantonen dat ze reeds in haar land van herkomst ten laste was van hen.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de verwerende partij verwijt een verkeerde beoordeling te hebben gemaakt van de voorliggende stukken in het licht van het begrip “ten laste zijn” en aldus is zij van oordeel dat de motivering niet afdoende is.

Wat betreft de vraag of voldaan is aan de vereiste gesteld in artikel 40bis, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet, van het ten laste zijn, dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

In casu heeft de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf ingediend op 14 december 2015 in toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en bracht zij reeds bij haar aanvraag stukken bij ten bewijze van de inkomsten van de referentiepersoon en ten bewijze van de financiële steun die haar verleend werd in het land van herkomst. Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet is vrij en de bewijslast berust bij de aanvrager. Het komt dus aan de aanvrager toe om zijn aanvraag zo volledig mogelijk te stofferen.

Daargelaten de vraag of de stukken die de verzoekende partij heeft aangebracht toelaten vast te stellen dat zij vermogend is, heeft de verwerende partij ook onderzocht of de verzoekende partij financiële steun ontving van het gezin van de referentiepersoon. Zo stelt de verwerende partij *“voor zover betrokkene zelf onvoldoende inkomsten ter beschikking zou hebben om te kunnen voorzien in haar basisbehoeften in het land van herkomst is niet afdoende aangetoond dat de betrokkene financiële of materiële steun ontving van het gezin van de referentiepersoon.”* Dit toont aan dat de motivering betreffende het al dan niet onvermogend zijn in het land van herkomst slechts een overtollig motief is. De eventuele gegrondheid van de kritiek van de verzoekende partij op dit overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden indien blijkt dat het determinerend motief de wettigheidstoets doorstaat.

De Raad gaat na of de verwerende partij in alle redelijkheid heeft kunnen stellen dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij financiële of materiële steun ontving van het gezin van de referentiepersoon.

Dienaangaande stelt de verwerende partij aan de hand van de voorliggende stukken vast dat de bewijzen die zouden moeten aantonen dat zij geld zou hebben gekregen van het gezin niet afdoende aantonen dat ze bestemd waren voor de verzoekende partij, dat ze toegang had tot de middelen en dat ze deze heeft kunnen gebruiken om te voorzien in haar basisbehoeften.

Nazicht van de stukken die voorlagen bij de aanvraag, laten de Raad niet toe vast te stellen dat de beoordeling gemaakt door de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn. Zoals de verwerende partij in haar beslissing motiveert blijkt dat de begunstigde rekeningnummers Belgisch zijn. De geldbedragen werden overgeschreven naar andere rekeningnummers, zijnde van een rekening van de dochter naar een andere rekening van de dochter en van een gezamenlijke rekening van de schoonzoon en dochter naar een rekening van de schoonzoon. Hieruit kan inderdaad niet worden afgeleid dat de verzoekende partij toegang had tot die bedragen en ook effectief geld zou hebben afgehaald van de rekeningen.

De motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij financiële of materiële steun ontving van het gezin van de referentiepersoon is niet kennelijk onredelijk en strookt met de stukken die terug te vinden zijn in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd of dat de verwerende partij aan een onzorgvuldige feitenvinding heeft gedaan. Dit determinerend motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

In zoverre de verzoekende partij thans stukken bijbrengt bij haar verzoekschrift dient de Raad op te merken dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van zijn beslissing kon beschikken. Er anders over oordelen zou de Raad ertoe nopen een opportuniteitsbeoordeling te maken. De stukken die de verzoekende partij thans bijbrengt waren niet aan de verwerende partij bekend bij het treffen van haar beslissing en aldus kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De verzoekende partij toont geheel niet aan dat zij de stukken die zij thans bijbrengt niet had kunnen voorleggen op het moment van de aanvraag.

Het staat de verzoekende partij vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij zij de stukken die zij nu wenst bij te brengen, overmaakt aan de verwerende partij.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat zij niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en haar dochter.

Een schending van de door haar aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU